

primerané finančné zadost'učinenie 30 000 eur. Zároveň žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Ústavná s'ťažnosť bola pridelená prostredníctvom technických a programových prostriedkov schválených plénom ústavného súdu [§ 46 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] sudcovi spravodajcovi Miroslavovi Durišovi, ktorý je členom I. senátu ústavného súdu. Ďalšími členmi tohto senátu sú podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 (ďalej len „rozvrh práce“) Jana Baricová a Miloš Maďar. Sudca Miloš Maďar uviedol predsedovi ústavného súdu podľa § 49 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvody svojho vylúčenia z danej veci a uznesením č. k. II. ÚS 335/2025-5 z 28. mája 2025 bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci. V súlade s čl. III ods. 2 písm. b) a c) rozvrhu práce, ktorý je dostupný na webovom sídle ústavného súdu, vylúčeného sudcu prvého senátu Miloša Maďara zastupuje sudca štvrtého senátu ústavného súdu Rastislav Kaššák.

3. Z ústavnej s'ťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav:

3.1. S'ťažovateľ bol väzobne stíhaný od 6. marca 2017 do 7. júla 2021, keď bol právoplatne odsúdený za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné trestné činy, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie. Následne na podklade rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Krátky proti Slovenskej republike č. 35025/20 z 15. februára 2024 Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o dovolaní s'ťažovateľa rozsudkom z 28. februára 2024 zrušil predmetné uznesenie najvyššieho súdu zo 7. júla 2021, ako aj odsudzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2020 a prikázal trestnú vec s'ťažovateľa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

3.2. Najvyšší súd zároveň vzal s'ťažovateľa uznesením z 28. februára 2024 do väzby. S'ťažovateľ sa opakovane s'ťažoval na podmienky svojej väzby, naposledy podaním zo 7. októbra 2024 adresovaným okresnej prokuratúre na preskúmanie zachovávanie zákonnosti v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica (ďalej len „ÚVV“). Stiesnené cely, absenciu primeraného vetrania a prístupu k prirodzenému svetlu, absenciu každodennej účasti na voľnočasových zmysluplných aktivitách a nočné kontroly na cele považoval s'ťažovateľ za neľudské a ponižujúce zaobchádzanie. Tento s'ťažovateľov podnet vybavila okresná prokuratúra upovedomením z 5. decembra 2024 ako nedôvodný, a preto ho bez prijatia prostriedku prokurátorského dozoru odložila. V reakcii na toto upovedomenie podal s'ťažovateľ 30. decembra 2024 opakovaný podnet adresovaný krajskej prokuratúre, ale táto aj jeho opakovaný podnet upovedomením z 26. februára 2025 posúdila ako nedôvodný, a teda ho odložila bez prijatia prokurátorských opatrení.

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

4. S'ťažovateľ vo svojej ústavnej s'ťažnosti uznal, že aj keď nemá nárok na to, aby prokuratúra vyhovelala jeho podnetu, príslušný prokurátor sa musí riadne zaoberať každou vecou v rámci jeho podnetu tak, aby jeho meritórne rozhodnutie nebolo arbitrárne. S'ťažovateľ v tomto kontexte tvrdí, že napadnuté upovedomenia prokuratúry neobsahujú riadne a relevantné odôvodnenie, ale iba

sumár zdeformovaných poloprávd, ktoré mali za cieľ vyvrátiť jeho tvrdenia v podnetoch. Sťažovateľ osobitne uviedol, že krajská prokuratúra sa v napadnutom upovedomení nevysporiadala s príslušnou judikatúrou ESLP, na ktorú sťažovateľ odkazoval. S tým súvisí aj sťažovateľova výhrada, že prokuratúra sa zaoberala iba otázkami zákonnosti a námietky sťažovateľa neposúdila v intenciách dohovoru.

5. Prvou z konkrétnych výhrad sťažovateľa proti podmienkam jeho väzby bola výmera cely, ktorú sťažovateľ považoval za nedostatočnú. Sťažovateľ pripustil, že výmera cely, v ktorej je umiestnený, môže byť 8,46 m², ako uviedol prokurátor, ale od tejto metráže sťažovateľ odpočítal plochu, ktorú zaberá hygienická bunka, plochu nábytku, okenných a dverných ústupkov a plochu, v rámci ktorej je svetlá výška miestnosti nižšia ako 1300 mm. Takto znížená výmera cely podľa sťažovateľovho hodnotenia už nespĺňa bližšie neurčeným zákonom určené výmery ubytovacej plochy na osobu. Druhou sťažovateľovou výhradou bolo umiestnenie mrežového systému pred oknom cely, ktorý umožňoval otvoriť okno cely iba na približne 20 cm. Dôsledkom toho sťažovateľ pociťoval obmedzenie prístupu k čerstvému vzduchu. To bolo kritické najmä počas letných horúčav, sťažovateľ pritom kritizoval, že nemal žiadnu kompenzačnú možnosť tráviť väčšinu dňa na otvorenom priestranstve vychádzkových dvorov alebo v klimatizovaných priestoroch. Treťou výhradou sťažovateľa bola inštalácia ochranných okenných tabúľ na vonkajšej mreži, ktoré mali zabrániť komunikácii medzi väzňami. Táto inštalácia obmedzovala sťažovateľa v prístupe k prirodzenému svetlu a tiež k čerstvému vzduchu. Sťažovateľ nesúhlasil so závermi prokurátora, že ochranné okenné tabule umožňujú prienik denného svetla, tiež že odvetrávanie hygienickej bunky na cele je zabezpečené výkonným odsávacím ventilátorom a tiež že v letnom období boli na účely prevzdušnenia ciel otvárané výdajné okienka na celových dverách.

6. Ďalšou okolnosťou, ktorá podľa sťažovateľa zasahovala do ním označených práv v rámci výkonu väzby bola absencia zmysluplných športových alebo vzdelávacích aktivít. Hoci tu sťažovateľ uznáva, že došlo k zlepšeniu situácie otvorením workoutového ihriska v júni 2024, ale podobne ako pri posilňovni aj kardiomiestnosti počet ich návštev (2 – 3-krát do týždňa) nepostačoval sťažovateľovým potrebám (aspoň raz denne). Sťažovateľ sa tiež ohradil k prokuratúrou prezentovanej možnosti na študovanie materiálov v študovni, pretože tu išlo o individuálnu prípravu sťažovateľa v súvislosti s jeho obhajobou, a nie o spoločenskú voľnočasovú aktivitu, ktorá by bola organizovaná ústavom. Sťažovateľ tiež vyčítal pravidelnú vizuálnu kontrolu jeho cely v približne 60-minutových intervaloch počas dňa aj počas noci. Najmä nočné kontroly vnímal sťažovateľ ako problém, pretože osvecovanie cely spolu s tým súvisiacim hlukom ho údajne vždy zobudí, čo porušuje jeho právo na nepretržitý 8-hodinový spánok. Takáto praktika je podľa sťažovateľa nielen nehumánna, resp. neľudská, ale tiež nemá žiadne legitímne opodstatnenie, pričom prokuratúra to vybavila iba strohým konštatovaním, že takéto kontroly zákon povoľuje.

7. Napokon sťažovateľ identifikoval diskrimináciu v znení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“), ktorý rozlišuje medzi štandardným výkonom väzby a zmierneným režimom väzby. Podľa sťažovateľa tu zákon nezohľadňuje prezumpciu nevinoty, ktorá má platiť rovnako pre všetkých obvinených, resp. obžalovaných bez ohľadu na to, z akých závažných trestných činov sú obvinení. Svoje zaradenie do štandardného režimu väzby preto sťažovateľ vníma ako diskrimináciu.

8. Svoju žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu ústavným súdom sťažovateľ odôvodnil najmä tým, že mu bol zaistený majetok a prakticky od 6. marca 2017 je jeho osobná sloboda obmedzená.

9. Sťažovateľ si uplatnil finančné zadost'učinenie vo výške 30 000 eur, ktoré odôvodnil tým, že porušenie ním označených práv orgánmi prokuratúry bolo svojvoľné, hrubé a závažné. Navyše skutočnosť, že porušovateľom sú orgány ochrany práva, spôsobila u sťažovateľa pocity bezmocnosti, menejcennosti a bola u neho v podstate negovaná dôvera v možnosť poskytnutia spravodlivosti v štáte. Náprava v tomto prípade nemôže byť podľa sťažovateľa dosiahnutá iba samotným konštatovaním porušenia ním označených článkov ústavy a dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva nebyť mučený a podrobiť sa neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu (čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru), základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia (čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru), ako aj porušenie zákazu diskriminácie (čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 1 protokolu č. 12) napadnutým postupom a upovedomením okresnej prokuratúry aj napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry.

11. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórnemu prejednaníu. Hoci podanie sťažovateľa v tomto ohľade (zastúpenie advokátom) nespĺňalo náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, resp. náležitosti ústavnej sťažnosti, napriek tomu z podania sťažovateľa vyplýva, že jeho podstatou je namietané porušenie ním označených článkov ústavy a dohovoru napadnutým postupom a upovedomením okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, čo sa týka podmienok jeho väzby v ÚVV. Uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), ústavný súd, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024), pretože bol schopný posúdiť opodstatnenosť sťažovateľových námietok a následne aj vyhodnotiť, či sú v danom prípade splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu pre sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom.

III.1. K namietanému porušeniu práv okresnou prokuratúrou:

13. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená

na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

14. Sťažovateľ disponoval v zmysle § 36 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) opravným prostriedkom (opakovaným podnetom), ktorý aj využil. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých práv v danom prípade spadalo do právomoci inštančne nadriadeného orgánu, teda krajskej prokuratúry, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

15. Ústavný súd vzhľadom na uvedené podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu a upovedomeniu okresnej prokuratúry odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (bod 1 výroku rozhodnutia).

III.2. K namietanému porušeniu práv krajskou prokuratúrou:

16. Ústavný súd na úvod podotýka, že sťažovateľ už obdobnú ústavnú sťažnosť (s mnohými úplne totožnými výhradami k technickým podmienkam svojej väzby, pozn.) adresoval ústavnému súdu skôr. Napádal v nej upovedomenie krajskej prokuratúry č. k. 3 Kn 211/23/6600-9 zo 7. februára 2024 a upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2 Gn 105/23/1000-8 z 22. apríla 2024 a bola odmietnutá uznesením č. k. II. ÚS 381/2024-26 z 28. augusta 2024.

17. V napadnutom upovedomení prokurátor krajskej prokuratúry sťažovateľovi opakovane prízvukoval, že čistá podlahová plocha jeho cely je 8,46 m², pričom súčasťou cely je aj hygienická bunka, ktorej plocha sa ale do tejto ubytovacej plochy nezapočítava. Na vonkajšej mreži okien cieľ je upevnená tabuľa z polykarbonátu (lexan), ktorej úlohou je zabrániť v nedovolenej vzájomnej komunikácii medzi obvinenými, resp. odsúdenými umiestnenými na rôznych celách. Zábrany sa nainštalovali na okná cieľ, pri ktorých z dôvodu ich dispozičného riešenia nebolo možné nedovolenej komunikácii zamedziť iným spôsobom, čo je aj prípad cely č. 214 (sťažovateľova cela, pozn.). Prokurátor konštatoval, že táto zábrana nemá vplyv na prívod čerstvého vzduchu do cely (je na vonkajšej mreži) a umožňuje prienik denného svetla do cely. Ústavný súd tu podotýka, že nevidel žiadne logické protirečenie v tom, že použitý materiál (polykarbonát, lexan) síce prepúšťa denné svetlo, ale zabráňuje výhľadu, ktorý by umožňoval komunikáciu väzňov.

18. K sťažovateľom tvrdenému nedostatku voľnočasových aktivít krajská prokuratúra uviedla, že v období od 28. februára 2024 do 20. februára 2025 sa sťažovateľ zúčastnil vykonávania športových činností v priestoroch na to určených – posilňovňa, kardiomiestnosť, workoutové ihrisko – 128-krát, študoval materiály v ústavnej študovni 44-krát a nárokovú vychádzku (aktuálna vychádzková kniha je evidovaná od 26. septembra 2024) využil 2-krát. Tieto frekvencie účasti na voľnočasových aktivitách mimo priestoru cely považoval prokurátor za dostačujúce. Ústavný súd s týmto konštatovaním súhlasí a tiež zdôrazňuje, že prokurátor správne uviedol, že právo účasti na voľnočasových aktivitách majú všetky väznené osoby, pričom všetkým osobám musí byť

zabezpečený rovnaký prístup. Sťažovateľ akoby tento aspekt opomínal a zdôrazňoval iba svoje osobné potreby a preferencie, ktoré zamieňal za ústavné garancie ochrany súkromia a zákazu neľudského zaobchádzania.

19. K porušeniu sťažovateľovho práva na 8-hodinový neprerušovaný spánok prokurátor krajskej prokuratúry v plnej miere odkázal na podrobné upovedomenie okresnej prokuratúry (s ktorým sa plne stotožnil, pozn.), ktorá okrem iného uviedla, že nočnými kontrolami sa zabezpečuje kontrola pohybu alebo činnosti obvinených počas ich pobytu na cele, jej cieľom je predchádzať konaniu väznených osôb, ktoré je v rozpore so zákonom, ale najmä s cieľom ochraňovať život a zdravie väznených osôb. Podľa ústavného súdu preto ide o legitímne zdôvodnený účel vykonávaných kontrol.

20. Sťažovateľova argumentácia poukazujúca na hluk spôsobený oceľovým krytom priezorníka je podľa sťažovateľovi doručených upovedomení zjavne nerelevantná, pretože krytka umiestnená na priezore celových dverí je vyrobená z plastu a jej minimálnym otočením nevzniká hluk, ako bol prezentovaný, keďže počuteľnosť tohto pohybu je sluchovo zanedbateľná. Počas štandardných pravidelných kontrol v čase nočného pokoja nedochádza ani k priamemu a úmyselnému budeniu obvinených, pretože sa využíva krátkodobé tlmené osvetlenie s rešpektovaním nočného pokoja.

21. Prokurátor krajskej prokuratúry napokon poukázal na znenie zákona o výkone väzby, podľa ktorého sťažovateľ nespĺňa podmienky na umiestnenie v oddiele so zmierneným režimom. Ústavný súd tu podotýka, že samotné znenie zákona, resp. podmienky stanovené zákonom nemôžu byť vnímané ako diskriminačné kritérium (ktorým je napr. pohlavie, vek, rasa, farba pleti, etnický či sociálny pôvod), ako ho chápe ústava alebo dohovor, pretože sa uplatňujú rovnako na všetky subjekty (t. j. uväznené osoby) bez ohľadu na potenciálne skutočné diskriminačné kritéria.

22. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti neprezentoval exaktné, resp. konkrétne údaje, ale vychádza iba zo svojich subjektívnych pocitov (napr. podlahová výmera cely je určite menšia, ako uvádzal prokurátor, nemá dostatočný prísun čerstvého vzduchu, resp. prirodzeného denného svetla, potreboval by cvičiť častejšie). Častokrát prezentoval iba svoje osobné potreby, akoby si ani neuvedomoval, že v ÚVV nie je sám, pričom údajné nedostatky opisoval vágnymi pojmami (dostatočný prísun vzduchu, resp. svetla). Z tohto dôvodu ani nereagoval na konkrétne závery a argumenty prokuratúry v napadnutom upovedomení, ale napriek tomu tvrdil, že prokuratúra postupovala arbitrárne. Ústavný súd v tomto smere zdôrazňuje, že každý subjektívny diskomfort sťažovateľa nemožno hneď zamieňať za neľudské zaobchádzanie. Tiež podotýka, že počas letných horúčav pociťujú určitú mieru nepohody nielen uväznené osoby v ÚVV, ale aj ľudia vo svojich domovoch, resp. v práci alebo cestujúci v hromadných dopravných prostriedkoch – tomu sa celkom nedá vyhnúť, dôležité však v tomto ohľade je, že ÚVV zabezpečuje cirkuláciu vzduchu na zabezpečenie vetrania ciel (okrem prístupu vzduchu cez dve sklopné krídla okna otvorable po mrežu aj otvorenie výdajného okienka) a tiež neobmedzený prístup k pitnej vode, čo znamená aj možnosť kedykoľvek sa ovlažiť studenou vodou.

23. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd nemohol považovať napadnutý postup ani upovedomenie krajskej prokuratúry za arbitrárne, resp. svojvoľné. V kontexte ústavnej sťažnosti sťažovateľa, oboznámiac sa aj s obsahom vybavenia podnetu sťažovateľa okresnou prokuratúrou (na ktoré v časti pre jeho podrobnosť odkazovala aj krajská prokuratúra), ústavný súd neidentifikoval žiadnu možnosť porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu, práva

nebyť mučený a podrobený neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia či porušenie zákazu diskriminácie.

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

25. Na základe už uvedených záverov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku krajskej prokuratúre odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku rozhodnutia).

26. Ústavnému súdu neunikol údaj vyplývajúci z vybavenia opakovaného podnetu krajskou prokuratúrou (*in fine*), z ktorého vyplýva pochybnosť o písaní podnetu sťažovateľom vzhľadom na jeho doručenie z Ústavu na výkon väzby Leopoldov odosielateľom [REDAKOVANÉ] (bratom sťažovateľa), poukazujúc na znenie § 32 ods. 2 zákona o prokuratúre, ktorý musí byť podpísaný sťažovateľom alebo jeho zástupcom. Sťažovateľ bol o týchto náležitostiach poučený. Uvedené zistenie je prítomné aj v tejto doručenej ústavnej sťažnosti, pretože z obálky, v ktorej bola ústavná sťažnosť doručená, vyplýva, že jej odosielateľom je [REDAKOVANÉ] (brat sťažovateľa), a nie sťažovateľ (hoci je v závere uvedené jeho meno a neidentifikovaný podpis), čo vyvoláva pochybnosti ústavného súdu o podaní sťažnosti sťažovateľom. Z uvedeného dôvodu by mohla byť ústavná sťažnosť odmietnutá potenciálne podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podaná neoprávnenou osobou.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

27. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom bolo zo strany ústavného súdu napokon potrebné vysporiadať sa aj s touto žiadosťou.

28. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada (1), ak to odôvodňujú jej majetkové pomery (2) a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (3). Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. napr. I. ÚS 333/2020, III. ÚS 243/2023, III. ÚS 343/2023). Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd odmietol v časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu (vo vzťahu k okresnej prokuratúre) a v časti pre zjavnú

neopodstatnenosť (vo vzťahu ku krajskej prokuratúre). V danom prípade teda ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku rozhodnutia).

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi už ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu